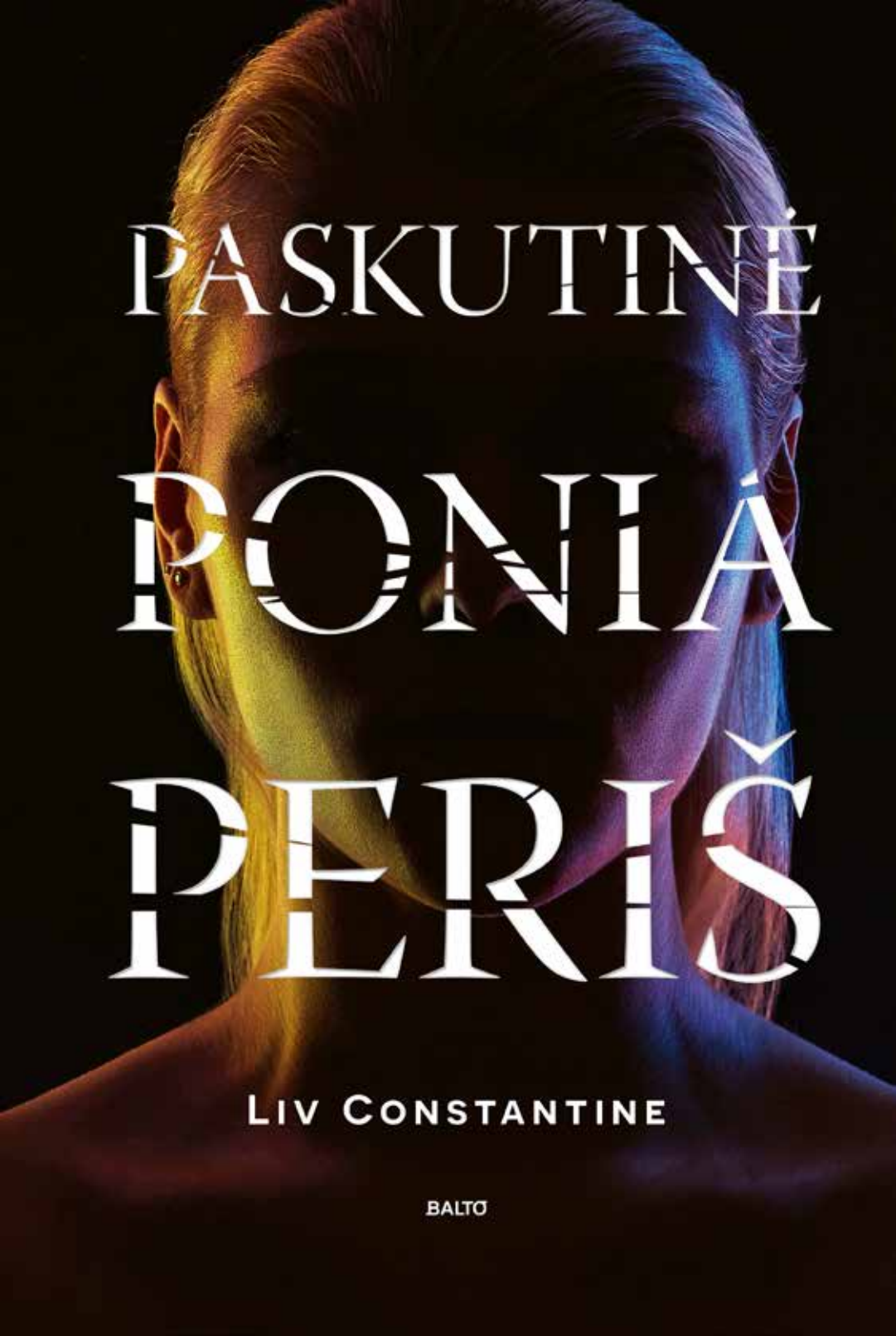

PASKUTINĖ PONIA PERIŠ

LIV CONSTANTINE

BALTO

LIV CONSTANTINE

PASKUTINĖ PONIA PERIŠ

Psichologinis trileris

Iš anglų kalbos vertė
ILONA ŠALNIENĖ

BALTO
Vilnius, 2020

VIENAS

Amber Paterson nusibodo būti nematomai. Diena iš dienos ji ateidavo į sporto salę ir tris ilgus mėnesius stebėjo šias turtingas namų šeimininkes, užsiimančias vieninteliu joms rūpimu dalyku. Jos buvo taip į save susitelkusios, jog galėjai lažintis iš paskutinio dolerio, kad nė viena nebūtų atpažinusi Amber gatvėje, nors ji kiekvieną mielą dieną buvo šalia jų per tris žingsnius. Joms ji buvo lyg nesvarbus, dėmesio nevertas daiktas. Bet nė viena jų Amber nerūpėjo. Kasdien, lygiai aštuntą, ji užsiropšdavo ant treniruoklio tik dėl vienos priežasties.

Amber mirtinai atsibodo tas pats per tą patį – diena iš dienos lieti prakaitą ir laukti tinkamos progos žengti žingsnį. Akies krašteliu ji pamatė ant treniruoklio greta lipančius aukso spalvos naikus. Amber išsitiesė ir apsimetė susidomėjusi žurnalu, apdairiai padėtu ant jos treniruoklio. Atsisukusi droviai nusišypsojo rafinuotai blondinei, ši mandagiai linktelėjo. Siekdama vandens buteliuko, Amber tyčia pastatė pėdą prie treniruoklio krašto, slystelėjo ir numetė žurnalą ant žemės, prie kaimynės treniruoklio pedalo.

– O Dieve. Labai atsiprašau, – tarė rausdama.

Kol ji nulipo, moteris liovėsi minti ir pakėlė žurnalą. Jos veide Amber išvydo nuostabą.

– Skaitote „Is“? – grąžindama žurnalą paklausė moteris.

– Taip, čia Cistinės fibrozės fondo žurnalas. Išeina dukart per metus. Žinote tokį?

– Taip. Jūs medikė? – paklausė moteris.

Amber nudelbė akis į grindis, paskui pažvelgė į moterį.

– Ne. Mano jaunesnioji sesuo sirgo cistine fibroze.

Jos ištarti žodžiai liko tvyroti ore.

– Dovanokit. Buvau nemandagi. Ne mano reikalas, – tarė moteris vėl lipdama ant elipsinio treniruoklio.

Amber papurtė galvą.

– Nieko tokio. Pažįstate sergančių cistine fibroze?

Moteris skausmingai pažvelgė į Amber.

– Sesuo sirgo. Netekau jos prieš dvidešimt metų.

– Užjaučiu. Kiek jai buvo metų?

– Tik šešiolika. Dvejais metais už mane jaunesnė.

– Šarlin buvo vos keturiolika.

Sulėtinusi žingsnį Amber perbraukė akis plaštaka. Apsiašaroti dėl niekada neegzistavusios sesers reikėjo nemažai aktorinių sugebėjimų. Tys seserys, kurias Amber tikrai turėjo, buvo sveikos ir gyvos, nors ji nesikalbėjo su jomis jau dvejus metus.

Moteris liovėsi minti.

– Kaip jūs? – paklausė ji.

Amber šniurkštelėjo ir patraukė pečiais.

– Net ir po tiek metų vis dar labai sunku.

Moteris įsmeigė žvilgsnį, lyg mėgintų apsispręsti, tada ištiesė ranką.

– Dafnė Periš. Gal eime iš čia jaukiai pasišnekučiuoti prie puodelio kavos?

– Tikrai? Nenoriu jums trukdyti mankštintis.

Dafnė linktelėjo:

– Tikrai, noriu su jumis pasikalbėti.

Amber nulipo nuo treniruoklio tikėdamasi, kad šypsosi dėkinga šypsena.

– Puiku, – tarė spausdama jai ranką. – Amber Paterson. Malonu susipažinti.

Tos dienos vakare Amber gulėjo putų vonioje, siurbčiojo *Merlot* ir spoksojo į nuotrauką „Entrepreneur“ žurnale. Šypsodamasi padėjo taurę į šalį, užsimerkė ir atrėmė galvą į vonios kraštą. Ji buvo labai patenkinta, kaip viskas šiandien susiklostė. Buvo pasirengusi delsti daug ilgiau, bet Dafnė jai pagelbėjo. Prie kavos išvengusios tuščio pokalbio, prabilo apie tikrąją priežastį, dėl kurios Amber patraukė Dafnės dėmesį.

– Neįmanoma to suprasti, kol nesusidūrei su cistine fibroze, – tarė Dafnė, žydros jos akys spindėjo užsidegimu. – Džiulė niekada nebuvo man našta, bet vidurinėje draugai nuolat ragindavo palikti ją namie, nesitampyti kartu. Jie nesuprato, jog niekada nežinai, kada ji vėl atsidurs ligoninėje ir ar iš viso išgyvens. Buvo brangi kiekviena akimirka.

Palinkusi į priekį ir taip stengdamasi atrodyti labai susidomėjusi, Amber skaičiavo, kiek verti Dafnės deimantai: auskarai, prie riešo prigludusi apyrankė ir didžiulis deimantas ant įdegusio piršto su tobulu manikiūru. Ant jos ketvirto dydžio kūno – mažiausiai šimtas gabalų, o ji tik verkšlena dėl liūdnos vaikystės. Amber sulaikė žiovulį ir dirbtinai nusišypsojo Dafnei.

– Suprantu. Po mokyklos prižiūrėdavau seserį namie, kad mama galėtų eiti į darbą. Ji vos neprarado darbo dėl nuolatinių laisvadienių, tikrai negalėjome sau leisti, kad ji netektų sveikatos draudimo, – Amber džiaugėsi, kad melas taip lengvai liejasi iš jos lūpų.

– Koks siaubas, – tarė Dafnė. – Tai dar viena priežastis, dėl ko man toks svarbus mano fondas. Teikiame finansinę paramą šeimoms, kurios neišgali gauti reikiamos slaugos. Nuo pat pradžių tai svarbiausia fondo „Džiulės šypsena“ misijos dalis.

Amber apsimetė nustebusi.

– „Džiulės šypsena“ *jūsų* fondas? Čia ta pati Džiulė? Apie „Džiulės šypseną“ žinau viską, daug metų seku jūsų veiklą. Žaviuosi tuo, ką darote.

Dafnė linktelėjo.

– Įkūriau jį vos baigusi magistrantūrą. Tiesą pasakius, pirmasis jam paaukojo mano vyras, – nusišypsojo ji šiek tiek susidrovėjusi. – Taip mes ir susipažinome.

– Ar šiuo metu nesiruošiate didžiuliam labdaros renginiui?

– Tiesą pasakius, taip. Ruošiamės jau du mėnesius, bet vis dar likę daug darbų. Sakykit... Ai, tiek to.

– Ne, kas nutiko? – spaudė ją Amber.

– Ketinau paklausti, gal norėtumėte padėti. Būtų smagu dirbti su ta, kuri supranta...

– Mielai padėčiau, – pertraukė ją Amber. – Uždirbu nedaug, bet tikrai galiu skirti savo laiko. Jūsų misija labai svarbi. Kai pagalvoju, kaip tai padeda... – bandydama sutramdyti ašaras, prikando lūpą.

Dafnė nusišypsojo.

– Puiku, – ištraukė kortelę su savo pavarde ir adresu. – Paimkit. Komiteto susirinkimas mano namuose antradienį dešimtą ryto. Galėsite dalyvauti?

Amber plačiai nusišypsojo, bet stengėsi apsimesti, kad ją domina tik liga.

– Tikrai dalyvausiu.

DU

Sūpuojantis traukinio iš Bišops Harboro į Niujorką ritmas užliūliavo Amber ramybe, į praeitį nustūmusia griežtą darbo savaitės režimą. Ji sėdėjo prie lango, atrėmusi galvą į sėdynės atlošą, kartais atsimerkdavo ir pažvelgdavo į besikeičiantį peizažą. Amber prisiminė, kai septynerių pirmą kartą važiavo traukiniu. Buvo liepos mėnuo Misūryje – karščiausias ir tvankiausias vasaros mėnuo – oro kondicionieriai prastai veikė. Prisiminė priešais sėdinčią mamą su juoda suknele ilgomis rankovėmis, ji nesišypsojo, sėdėjo tiesi, tvirtai suspaudusi kelius. Šviesiai rudi jos plaukai buvo susukti į įprastą kuodą, bet ji segėjo auskarus – mažus perlus, jais pasipuošdavo tik ypatingomis progomis. Todėl Amber manė, kad jos mamos motinos laidotuvės ir buvo ta ypatinga proga.

Išlipus purvinoje Varensburgo stotyje, buvo dar tvankiau nei traukinyje. Pasitiko motinos brolis dėdė Frenkas, jos nepatogiai įsigrūdo į jo išklerusį mėlyną pikapą. Labiausiai jai įsiminė kvapas – prakaito, nešvaros ir drėgmės mišinys – ir durianti, suplyšusi sėdynė. Jie važiavo pro nesibaigiančius kukurūzų laukus, smulkių ūkininkų sodybas su nušiurusiais mediniais namais, kiemais, pilnais surūdijusios technikos, senų automobilių ant šlakbetonio blokų, padangų be ratlankių ir sulūžusių metalinių dėžių. Vaizdas čia buvo niūresnis nei ten, kur gyveno, ir Amber verčiau būtų likusi namie kaip jos seserys. Mama sakė, kad jos dar per mažos dalyvauti laidotuvėse, o Amber jau ganėtinai suaugusi, kad išreikštų

pagarbą. Beveik viskas iš to bauginančio savaitgalio pasimiršo, bet grasus apsileidimas įsirėžė giliai – niūri senelių namo svetainė, aplink ruda ir rusvai geltona spalvos, nesiskutęs, rūstus ir atšiaurus senelis, sėdintis išskleistame fotelyje su nudėvėtais apatiniais marškiniais ir dėmėtomis žalsvai rusvomis kelnėmis. Ten ji suprato mamos vangumo ir skurdžios vaizduotės priežastį. Ir dar tada, vaikystėje, Amber ėmė puoselėti svajonę gyventi kitaip ir geriau.

Ji atsimerkė, kai priešais sėdintis vyras stodamasis užkliudė ją portfeliu, ir suprato, kad atvyko į Centrinę stotį. Čiupo rankinę, striukę ir įsiliejo į išlipančių keleivių minią. Ėjimas nuo perono iki pagrindinės stoties salės niekada nevargindavo – labai skyrėsi nuo purvinos geležinkelio stoties prieš daugelį metų. Amber neskubėdama pražingsniavo pro tviskančias stoties parduotuvių vitrinas, tai buvo kaip įžanga į laukiančius miesto vaizdus ir garsus, išėjo iš pastato ir nuo Keturiasdešimt antrosios gatvės iki Penktojo aveniu nukulniavo kelis nedidelius kvartalus. Ši kasmėnesinė kelionė jai buvo taip gerai pažįstama, kad būtų radusi kelią ir užrištomis akimis.

Pirmiausia ji užsukdavo į pagrindinę Niujorko viešosios bibliotekos skaityklą. Atsisėsdavo prie vieno iš ilgų skaitymo stalų, pro aukštus langus plūsdavo saulės spinduliai ir sugerdavo lubų freskų grožį. Šiandien lubas siekiančios knygų lentynos ją ypač ramino. Priminė, jog panorėjusi gali gauti visas žinias, kurių tik trokšta. Čia ji sėdėdavo ir skaitydavo viską, kas padėtų įgyvendinti jos planus. Ramiai pasėdėjusi dvidešimt minučių, Amber buvo pasirengusi grįžti į gatvę ir pradėti kelionę Penktuoju aveniu.

Pro prabangias parduotuves ji ėjo lėtai, bet tikslingai. Traukė pro „Versace“, „Fendi“, „Armani“, „Louis Vuitton“, „Harry Winston“, „Tiffany & Co.“, „Gucci“, „Prada“, „Cartier“ – jos rikiavosi viena šalia kitos, prestižiškiausios ir brangiausios pasaulio parduotuvės. Ji buvo aplankiusi visas, uodė minkštos odos aromatą, egzotiškų

kvepalų kvapą, tepė odą švelniais balzamais ir brangiais tepalais, viliojančiais iš ornamentais dekoruotų mėginių buteliukų.

Praėjusi „Dior“ ir „Chanel“, stabtelėjo pasigrožėti sidabrinės su juoda spalvos dailia suknele ant manekeno vitrinoje. Amber įsivaizdavo save su ja, plaukai sukelti ant viršugalvio, tobulas makiažas, ji įžengia į pokylių salę įsikibusi sutuoktiniui į parankę keldama moterims pavydą. Toliau ėjo į šiaurę, kol pasiekė „Bergdorf Goodman“ ir amžinąjį „Plaza“ viešbutį. Jai knietėjo užlipti raudonu kilimu išklotais laiptais į centrinį vestibiulį, bet buvo jau gerokai po pirmos ir Amber jautėsi išalkusi. Iš namų turėjo pasiėmusi dėžutę su pietumis, nes nieku gyvu negalėjo sau leisti ir apsilankyti muziejuje, ir papietauti Manhatane. Perėjo Penkiasdešimt aštuntąja gatve į Centrinį parką, atsisėdo ant suoliuko, atsukto į judrią gatvę, iš rankinės išsitraukė nedidelį obuolį ir maišelį razinų su riešutais. Lėtai valgydama stebėjo skubančius žmones ir šimtąjį kartą pagalvojo, kokia ji laiminga, kad pabėgo nuo pilko tėvų gyvenimo, nuobodžių pokalbių, kai viskas nuspėjama. Amber motina niekada nesuprato jos siekių. Sakė, kad ji stengiasi iššokti aukščiau bambos ir kad tokios svajonės tik pridarys bėdų. Bet Amber jai įrodė – galiausiai viską paliko, nors gal ir ne taip, kaip planavo.

Pavalgiusi per parką nužingsniavo į Metropolitano meno muziejų, kur praleisdavo popietę iki ankstyvojo vakaro traukinio į Konektikutą. Per pastaruosius dvejus metus ji išvaikščiojo kiekvieną muziejaus centimetrą, tyrinėjo meną, klausėsi paskaitų ir žiūrėjo filmus apie meno kūrinius ir jų kūrėjus. Iš pradžių didžiulės žinių spragos baugino. Nuosekliai, žingsnis po žingsnio, Amber gilinosi į meno istoriją, skaitė apie menininkus viską, ką tik rasdavo pasiskolintose knygose. Kiekvieną mėnesį, įgijusi naujų žinių, ji vėl apsilankydavo muziejuje ir savo akimis pamatydavo tai, apie

ką skaitė. Dabar ji žinojo, kad galėtų tinkamai palaikyti pokalbį net ir su labiausiai išprususiu meno kritiku. Nuo tada, kai paliko perpildytą namą Misūryje, ji kūrė naują ir tobulesnę Amber, kuri be vargo įsilietų tarp turčių. Kol kas ji savo planą įgyvendino pagal tvarkaraštį.

Po kurio laiko ji patraukė į galeriją, į kurią įprastai užsukdavo paskiausiai. Amber ilgai stovėjo priešais nedidelį Tintoreto eskizą. Tiksliai neprisiminė, kiek kartų į jį žiūrėjo, bet užrašas lentelėje įsirėžė į smegenis – „Dovana iš Džeksono ir Dafnės Perišų kolekcijos“. Ji nenoriai apsisuko ir nuėjo apžiūrėti naujos Alberto Keipo parodos. Apie Keipą buvo perskaičiusi tik vieną knygą, kurią turėjo Bišops Harboro biblioteka. Apie dailininką nebuvo nieko girdėjusi ir nustebo sužinojusi, koks jis produktyvus ir garsus. Vaikštinėdama po parodą, Amber pamatė paveikslą, kuriuo taip žavėjosi skaitydama knygą ir kurį tikėjosi rasti parodoje. „Masas Dordrechte per audrą“. Jis buvo dar įspūdingesnis, nei ji manė.

Pagyvenusi pora šalia irgi buvo pakerėta paveikslo.

– Nuostabus, ar ne? – tarė moteris Amber.

– Nuostabesnis, nei įsivaizdavau, – atsakė ji.

– Šis smarkiai skiriasi nuo jo peizažų, – pridūrė vyras.

Nenuleisdama akių nuo paveikslo, Amber tarė:

– Taip, bet jis nutapė ne vieną didingą olandų uostų vaizdą. Ar žinote, kad jis tapė scenas iš Biblijos ir portretus?

– Tikrai? Nežinojau.

Galbūt prieš ateinant į parodą reikėjo pasidomėti, pagalvojo Amber, bet tik nusišypsojo ir pasišalino. Jai patiko demonstruoti savo išskirtines žinias. Ir ji tikėjo, kad tokiam kaip Džeksonas Perišas, kuris didžiuojasi savo kultūros estetikos žiniomis, tai irgi patiks.

TRYS

Išvydus grakštų namą prie Long Ailando sąsiaurio, Amber nutvilkė tulžingas pavydas. Atviri balti vartai prie įėjimo į milijonų vertės dvarą vedė į vešlią žalumą ir rožynus, gausiai susodintus palei akliną tvorą, pats dvaras – įmantrus baltos ir pilkos spalvų dviejų aukštų pastatas – priminė prabangius vasarnamius Nantakete ir Martos Vynuogyne, kuriuos Amber matė nuotraukose. Namas didingai stūksojo palei kranto liniją ir puikiai čia tiko.

Šis namas buvo saugiai paslėptas nuo neišgalinčių taip gyventi žvilgsnių. *Štai ką reiškia turtas*, pagalvojo ji. Jei tik užsimanai ar esi priverstas pasislėpti nuo pasaulio, turi tam lėšų ir galimybių.

Amber pastatė dešimties metų mėlyną „Toyota Corolla“, ji keistai skirsis nuo naujausių „Mercedes“ ir BMW modelių, kurie greitai išsirikiuos kieme. Amber užsimerkė ir kurį laiką sėdėjo lėtai, giliai kvėpuodama, mintyse kartodama informaciją, kurią atmintinai išmoko per pastarąsias kelias savaites. Šįryt ji kruopščiai pasirinko drabužius, tiesius rudus plaukus sukėlė nuo kaktos ir prispaudė vėžlio kiauto lankeliu, saikingai pasidažė – vos vos paryškino skaistalais skruostus, lūpas – švelnios spalvos blizgiu. Apsivilko kruopščiai išlygintą smėlio spalvos tvilo sijoną ir baltus medvilninius marškinėlius ilgomis rankovėmis, kuriuos įsigijo iš „L. L. Bean“ katalogo. Apsiavė paprastas basutes, skirtas vaikščiojimui, bet nesuteikiančias moteriškumo. Trokštamam įvaizdžiui užbaigti paskutinę minutę rado akinius bjauriais didžiuliais

rėmeliais. Kai išeidama iš buto paskutinįkart žvilgtelėjo į save veidrodyje, liko patenkinta. Amber atrodė kaip blanki, pilka pelytė. Tokia nė už ką nesukeltų pavojaus, ypač tokiai, kaip Dafnė Periš.

Nors ir žinodama, kad rizikuoja pasirodyti nemandagi, Amber atvyko šiek tiek anksčiau. Taip ji galės pabendrauti su Dafne viena ir bus jau čia, kai atvyks kitos moterys, o prisistatant tai suteiks jai pranašumo. Joms ji pasirodys jauna, niekuo neišsiskirianti darbo bitė, kurią Dafnė teikėsi paskirti savo pagalbininke labdaros veikloje.

Amber atidarė mašinos dureles ir išlipo ant keliuko, užpilto akmens skalda. Atrodė, kiekvienas akmenukas po kojomis buvo vienodo dydžio ir grynumo, nušlifuotas ir išblizgintas. Artėdama prie namo, ji neskubėdama ištyrinėjo sklypą ir pastatą. Amber suprato, kad įeis pro galines duris, pagrindinės, žinoma, yra nuo vandens pusės, tačiau fasadas buvo labai prabangus. Kairėje stovėjo balta, išpuošta paskutinėmis vasaros visterijomis altana, už jos – du ilgi suolai. Apie tokią prabangą Amber buvo skaičiusi, mačiusi daugybę nuotraukų žurnaluose ir virtualiose kelionėse po kino žvaigždžių ir turtuolių namus. Bet dabar tai pirmą kartą matė realybėje ir iš taip arti.

Ji užlipo plačiais akmeniniais laiptais ir paspaudė skambutį. Durys buvo milžiniškos, su didžiuliais facetuoto stiklo langais, pro juos matėsi ilgas koridorius, vedantis link pagrindinių durų. Iš čia ji galėjo įžiūrėti akinantį jūros mėlį, bet staiga prie atvertų durų pasirodė besišypsanti Dafnė.

– Kaip malonu jus matyti. Labai džiaugiuosi, kad galėjote atvykti, – tarė ji imdama Amber už rankos ir vesdamasi vidun.

Amber droviai nusišypsojo, kaip buvo repetavusi prieš vonios veidrodį.

– Ačiū, kad pakvietėte, Dafne. Labai džiaugiuosi galėdama jums padėti.

– Man be galo smagu, kad su mumis dirbsite. Čionai. Susirinkimas vyks oranžerijoje, – pasakė Dafnė joms įėjus į didžiulį aštuoniakampį kambarį su langais nuo žemės iki lubų ir ryškiomis, kartūnu muštomis sienomis.

Stiklinės durys buvo atviros ir Amber įkvėpė svaiginančio sūraus jūros oro.

– Sėskite. Iki visos susirinks, turime dar kelias minutes, – tarė Dafnė.

Amber klestelėjo ant prabangios sofos, Dafnė atsisėdo priešais į vieną iš geltonų krėslų, kurie tobulai derėjo prie kitų nerūpestingai elegantiškų kambario baldų. Amber erzino, kaip lengvai Dafnė spinduliavo turtu ir prabanga, lyg tai būtų jos prigimtinė teisė. Su puikiai pasiūtomis pilkomis laisvomis kelnėmis ir šilkine palaidine Dafnė atrodė kaip iš „Town & Country“ žurnalo, vienintelis papuošalas – didžiulių perlų auskarai. Žvilgantys šviesūs plaukai krito laisvomis bangomis išryškindami aristokratišką Dafnės veidą. Amber spėjo, kad vien tik drabužiai ir auskarai verti daugiau nei trijų gabalų, neskaičiuojant deimanto ant piršto ir „Cartier Tank“ laikrodžio. Tokių dar tuzinas greičiausiai guli papuošalų dėžutėje viršuje. Amber žvilgtelėjo į savo nebrangų, universalinėje įsigytą laikrodį ir pamatė, kad jos dar turi apie dešimt minučių pabendrauti dviese.

– Dar kartą ačiū, kad leidote man padėti, Dafne.

– Tai aš turėčiau jums dėkoti. Pagalbos niekada nebūna per daug. Visos fondo moterys nuostabios ir darbščios, bet jūs tai suprantate, nes esate patyrusi, – Dafnė sujudėjo krėsle. – Tąryt daug kalbėjome apie mūsų seseris, bet mažai pasipasakojome apie save. Žinau, kad esate ne vietinė, prisimenu, sakėte, kad gimėte Nebraskoje?

Atsakymą Amber buvo kruopščiai paruošusi.

– Taip, gimiau Nebraskoje, bet išvykau iš ten po sesers mirties. Gera mano mokyklos draugė čia studijavo koledže. Kai ji atvažiavo į mano sesers laidotuves, pasakė, kad man būtų gerai pakeisti aplinką, pradėti viską nuo pradžių ir, žinoma, jei čia atvykčiau, būtume kartu. Ir ji buvo teisi. Man tai labai padėjo. Gyvenu Bišops Harbore beveik metus, bet kasdien prisimenu Šarlin.

Dafnė įdėmiai į ją pažvelgė.

– Užjaučiu dėl netekties. Tik tas, kas tai patyrė, supras, kaip skauda netekus sesers. Prisimenu Džiulę kasdien. Kartais būna labai sunku. Todėl darbas su cistine fibroze man toks svarbus. Džiaugiuosi, kad turiu dvi sveikas dukteris, bet ši siaubinga liga kamuoja daugybę šeimų.

Amber pakėlė sidabrinius rėmelius su dviejų mažų mergaičių nuotrauka. Dvi šviesiaplaukės, įdegusios, su derančiais maudymosi kostiumėliais, sėdėjo apsikabinusios ant tiltelio sukryžiavusios kojas.

– Čia jūsų dukros?

Dafnė pažvelgė į nuotrauką, gėrėdamasi ja nusišypsojo ir tarė:

– Taip, čia Talula, o čia Bela. Aną vasarą prie ežero.

– Žavingos. Kiek joms metų?

– Talulai dešimt, Belai septyneri. Džiaugiuosi, kad jos viena kitą turi, – Dafnei sudrėko akys. – Meldžiuosi, kad taip ir būtų.

Amber buvo skaičiusi, kad norėdami apsiverkti aktoriai prisimena patį liūdniausią gyvenimo įvykį. Stengdamasi susigraudinti, bandė ką nors prisiminti, bet ją labiausiai liūdino, kad ne ji yra šio įspūdingo namo šeimininkė ir nesėdi Dafnės vietoje. Tačiau, statydama nuotrauką atgal ant stalo, labai stengėsi atrodyti liūdna.

Kaip tik tuo metu pasigirdo durų skambutis ir Dafnė nuėjo jų atidaryti. Išeidama tarė:

– Įsipilkite kavos ar arbatos. Yra ir saldumynų. Viskas ant bufeto.

Amber pakilo, bet rankinę padėjo ant kėdės šalia Dafnės taip užsiimdama sau vietą. Jai pilantis kavą, į kambarį linksmai sveikindamosi ir glėbesčiuodamosi ėmė plūsti atvykusios moterys. Amber nepatiko jų klegesys – lyg kudakuojančių vištų.

– Dėmesio, – Dafnės balsas nustelbė klegesį ir viešnios nutilo. Ji priėjo prie Amber ir ją apkabino. – Noriu pristatyti naują komiteto narę Amber Paterson. Amber puikiai papildys mūsų grupę. Liūdna, bet ji tai patyrė asmeniškai, nuo cistinės fibrozės mirė jos sesuo.

Amber nudelbė akis, kambaryje nuvilnijo užjaučiantis murmesys.

– Gal sėdam ir iš eilės galėsite prisistatyti Amber, – pasiūlė Dafnė. Ji įsitaisė su puodeliu ir lėkštute rankoje, žvilgtelėjo į dukrų nuotrauką. Amber pastebėjo, kad Dafnė ją šiek tiek patraukė.

Amber žvelgė į ratu susėdusias moteris, kai jos šypsodamosi viena po kitos prisistatė – Luisa, Banė, Feit, Mereditė, Airinė ir Niv. Visos švytėjo, bet dvi ypač patraukė Amber dėmesį. Banė, dėvinti ne didesnio kaip 32 dydžio drabužius, ilgais, tiesiais, šviesiais plaukais ir didelėmis žaliomis akimis, paryškintomis taip, kad atsiskleistų visas jų grožis. Ji buvo tobula ir tai žinojo. Amber buvo ją mačiusi sporto salėje, Banė sportuodavo kaip išprotėjusi, su trumpučiais šortais ir sportine liemenėle, bet pažvelgė į Amber tuščiu žvilgsniu, lyg niekada nebūtų jos mačiusi. Amber norėjo jai priminti: *O taip. Pažįstu tave. Tai tu visoms giriesi, kaip apgaudinėji savo vyrą.*

Dar buvo Mereditė, kuri smarkiai skyrėsi iš visų kitų. Ji buvo apsirengusi brangiais, bet kukliais, ne tokiais rėžiančiais akį drabužiais. Segėjo mažyčius auksinius auskarus, rudą megztinį puošė

gelsvų perlų eilutė. Tvido sijono ilgis buvo keistas, nei ilgas, nei trumpas, kad būtų madingas. Per susirinkimą paaiškėjo, jog ji išsiskiria ne tik išvaizda. Mereditė sėdėjo tiesi, atlošusi pečius, aukštai iškėlusi galvą, lyg demonstruotų savo turtą ir kilmę. Kalbėjo su lengvai juntamu internatinės mokyklos akcentu, diskutuojant apie uždarą aukcioną ir turimus prizus, atrodė įžvalgesnė už kitas. Egzotinės kelionės, papuošalai su deimantais, vintažiniai vynai – sąrašas vis tęsėsi, kiekvienas daiktas buvo brangesnis už ankstesnįjį.

Susirinkimui baigiantis Mereditė priėjo ir atsisėdo šalia Amber.

– Sveika atvykusi į „Džiulės šypseną“, Amber. Labai užjaučiu dėl sesers.

– Ačiū, – kukliai tarė Amber.

– Ar judvi su Dafne seniai pažįstamos?

– Ne. Susipažinome neseniai. Sporto salėje.

– Koks laimingas atsitiktinumas, – tarė Mereditė, jos intonaciją buvo sunku suprasti.

Ji įdėmiai žvelgė į Amber, tarsi permatytų ją kiaurai.

– Laiminga diena mums abiem.

– Taip, tikrai, – Mereditė nutilo ir nužvelgė Amber nuo galvos iki kojų. Šyptelėjo ir atsistojo. – Malonu susipažinti. Nekantrauju geriau jus pažinti.

Amber pajuto pavojų – ne dėl to, *ką* pasakė Mereditė, bet *kaip*. Galbūt jai tik pasirodė. Amber padėjo tuščią puodelį ant bufeto ir pro stiklines duris išėjo į terasą. Stovėjo ir žvelgė į plačiai nusidriekusį Long Ailando sąsiaurį. Tolumoje bolavo burlaivis, jo burės plaikstėsi vėjyje – didingas reginys. Amber nuėjo į kitą terasos galą, iš kur geriau matėsi smėlėta pakrantė. Kai jau ketino grįžti, iš oranžerijos pasigirdo su niekuo nesupainiojamas Mereditės balsas.

– Rimtai, Dafne, ar gerai pažįsti tą merginą? Susipažinot sporto salėje? Ar ką nors žinai apie jos kilmę?

Amber tyliai stovėjo prie durų staktos.

– Meredite, man užteko sužinoti, kad jos sesuo mirė nuo cistinės fibrozės. Ko dar tau reikia? Ji asmeniškai suinteresuota rinkti pinigus fondui.

– Ar tu ją patikrinai? – paklausė Mereditė su skepticizmo gaidele balse. – Žinai, iš kokios šeimos ji kilusi, kur mokėsi?

– Čia savanoriškas darbas, o ne skyrimas į Aukščiausiąjį Teismą. Noriu, kad ji būtų komitete. Pamatysi, ji mums labai pagelbės.

Amber Dafnės balse pajuto susierzinimą.

– Gerai, komitetas tavo. Daugiau šitos temos neliesiu.

Amber išgirdo, kaip išėjusios iš kambario jos žengia plytelėmis išklotomis grindimis, įtykino vidun ir greitai po pagalve ant sofos pakišo aplanką, kad atrodytų, jog jį pamiršo. Jame buvo susirinkimo užrašai, o į vieną iš kišenių įkišta nuotrauka. Neturėdama jokios kitos Amber identifikuojančios informacijos, Dafnė tikrai pavartys aplanką ir ras nuotrauką. Ta nuotrauka daryta, kai Amber buvo trylika. Buvo graži diena, viena iš nedaugelio, kai mama išėjo iš darbo valykloje ir nusivedė jas į parką. Amber supo jaunylę sesutę sūpuoklėse. Kitoje pusėje Amber užrašė: „Amber ir Šarlin“, nors nuotraukoje buvo Amber sesuo Trudė.

Su Meredite bus nelengva. Ji sakė, kad nekantrauja geriau pažinti Amber. Amber baudėsi pasirūpinti, kad Mereditė pažintų ją kiek galima mažiau. Ji neketino leisti, kad kažkokia aukštuomenės snobė jai viską sumautų. Paskutinė, mėginusi tai padaryti, gavo, ko nusipelnė.